

гій пать пакъ така сѧ ѡплаквалъ їи-
сѣсъ за своѣтъ си предѣтель въ время-
то когѣто оучинавалъ тайната вече-
ра. и тогѣва сѣкѣи ѡ Негввити оучи-
ницѣи пытали Него: нѣсамъ ли азъ,
Господи; Най послѣ попыталъ и їѡда:
да нѣсамъ азъ, Господи; а їисѣсъ мѡ
ѡговорилъ: ты казвашь това. Послѣ
ѡкончанїето на вечерата, ѡишелъ їи-
сѣсъ въ градината, и тамъ толькова
голѣмъ подвигъ ималъ той, щотѣ изъ
тѣлото Негво излазалъ крававъ потъ
и капалъ на землѣта. Въ онова время
дошелъ при Него їѡда, и ималъ сасъ
себе си многое множество воины сасъ
ножове, и копѣята, сасъ свѣщи и ма-
шалы, и тѣмъ имъ далъ їѡда такѡвъ
знакъ: когѣто азъ поцѣлѡвамъ, него
виѣ фанѣти. И напоконъ пристѣпилъ
той и рекалъ: здравствѣй, оучителю!
и го цѣлѡвалъ Него. Дръже мой! ѡго-
ворилъ немѡ їисѣсъ, защѣ си дошелъ
ты тѣка; Ахъ, їѡда! ты ли предавашь
сасъ своето си цѣлованїе Сына человекѣ-
ческаго. Подѣръзъ това воинити возлѣ-
жили рацѣ на їисѣса, и го свързали
Него. Тогѣсъ Симонъ Пѣтръ, избѣдилъ

с. кѡ.
с. кѣ.
їѡан
гл. ѣи.
с. а.
лѡк.
гл. кѡ.
с. мѡ.
Матѡ.
гл. кѡ.
с. мѡ.
с. ми.
с. мѡ.
с. н.
лѡк.
гл. кѡ.
с. ми.
Матѡ.
гл. кѡ.
с. н.
їѡан.
гл. ѣи.